

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/613/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2105205407
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2105205407.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a členov senátu: JUDr. Anton Jaček a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci navrhovateľa: RNDr. M. D., nar. XX.X.XXXX, bytom H., H. XXX/X, prechodne M., F. XXXX/X, zastúpeného advokátkou: JUDr. Anna Líšková, so sídlom Bratislava, Šafárikovo nám. 7, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova 2, o náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru, na odvolanie účastníkov proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 16C/124/2011-466 zo dňa 7.10.2014 - navrhovateľa v zamietnutej časti úroku z omeškania i v časti o náhrade trov konania a odporcu v časti priznanej náhrady mzdy nad sumu 6.676,26, v časti priznaného úroku z omeškania a v časti, ktorou bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach:

- ktorou súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu 19.225,70 Eur potvrdzuje;

- ktorou súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania m e n í tak, že odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania

- zo sumy 1.112,71 Eur vo výške 15,5% od 10.4.2002
vo výške 16,5% od 10.5.2002
od 10.6.2002
od 10.7.2002
od 10.8.2002,

- zo sumy 548,92 Eur vo výške 16,5% od 10.9.2002
od 10.10.2002
vo výške 16% od 10.11.2002
od 10.12.2002
od 10.1.2003,

- zo sumy 776,34 Eur vo výške 13% od 10.2.2003
od 10.3.2003
od 10.4.2003
od 10.5.2003
od 10.6.2003
od 10.7.2003
od 10.8.2003
od 10.9.2003
vo výške 12,5% od 10.10.2003
od 10.11.2003
od 10.12.2003

vo výške 12% od 10.1.2004,

- zo sumy 603,96 Eur vo výške 12% od 10.2.2004
od 10.3.2004
vo výške 11% od 10.4.2004
vo výške 10% od 10.5.2004
od 10.6.2004
vo výške 9% od 10.7.2004
od 10.8.2004
od 10.9.2004
od 10.10.2004
od 10.11.2004,

- zo sumy 521,61 Eur vo výške 8% od 10.12.2004
od 10.1.2005,
všetko až do zaplattenia;

- ktorou súd vo zvyšku úrokov z omeškania návrh zamietol p o t v r d z u j e ;

- ktorou bol odporca zaviazaný na zaplattenie súdneho poplatku r u š í .

II. Odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 25.901,96 Eur so 6% úrokom z omeškania ročne od 10.1.2005 do zaplattenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Treťou výrokovou vetou vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a napokon štvrtou výrokovou vetou odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Trnava súdny poplatok 1.554,- Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení poukázal na doterajší priebeh konania a v konaní už vydané rozhodnutia súdov, skonštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.7.2003 č.k. 9C 203/99-170, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004 č.k. 11Co/283/03-199 s právoplatnosťou dňom 20.12.2004 bolo právoplatne určené, že výpoveď daná navrhovateľovi právnym predchodcom odporcu Okresným úradom v Dunajskej Strede dňa 3.9.1998 je neplatná, pričom rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14.2.2006 č.k. 23C/27/05-37 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.10.2006 č.k. 11Co/112/2006-69 bol nárok navrhovateľa na náhradu mzdy za čas od 1.8.1999 do 31.1.2002 právoplatne zamietnutý, pričom predmetom tohto konania bol už iba nárok za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004. Súd vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 1.8.1999 navrhovateľ nastúpil do nového zamestnania na Ministerstve vnútra SR. V konaní nebolo sporné, že základom pre výpočet nároku na náhradu mzdy je druhý štvrtrok 1998 a podľa potvrdenia Krajského úradu Trnava bola priemerná hodinová mzda navrhovateľa v tomto období vo výške 181,32 Sk a mesačný priemerný plat vo výške 33.521,54 Sk, t.j. 1.112,71 Eur, čo vyplýva z listinných dôkazov. Na Ministerstve vnútra SR navrhovateľ dosahoval hrubý príjem po prepočte na eurá v roku 2002 563,79 Eur, v roku 2003 515,66 Eur a v roku 2004 597,42 Eur, čo nebolo v konaní sporné. Súd skonštatoval, že rekvalifikácia, ktorú navyiac navrhovateľ v konaní nepreukázal, nebola relevantná.

Odporca pritom uznal pohľadávku navrhovateľa do výšky 6.676,26 Eur s valorizáciou, t.j. za 6 mesiacov po 1.112,71 Eur a v tomto smere preto nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie. Priemerná valorizácia za rok 2002 7,97% predstavuje potom za rok 2003 čiastku 88,68 Eur, pri priemernej valorizácii za rok 2003 7,54% predstavuje valorizácia v roku 2004 sumu 90,61 Eur s použitím Nariadení vlády č. 111/2002, 265/2003, 413/2004, 204/2005, 316/2006, 630/2007, 578/2009 a zák. č. 474/2008. Keďže uznávací prejav odporcu je za obdobie od 1.2.2002 do 31.7.2004, predmetom konania zostala náhrada mzdy za obdobie od 1.8.2002 do 19.12.2004. Za rok 2002 mal navrhovateľ priemerný zárobok u nového zamestnávateľa 563,79 Eur mesačne a rozdiel pôvodného zárobku 1.112,71 Eur

a dosahovaného zárobku bol 548,92 Eur, za obdobie od 1.8.2002 do 31.12.2002 je potom rozdiel 5x 548,92 Eur, t.j. 2.744,60 Eur. Za rok 2003 mal navrhovateľ priemerný zárobok 515,66 Eur, pôvodný zárobok s valorizáciou mal byť 1.292,- Eur mesačne, rozdiel je 776,34 Eur mesačne krát 12 mesiacov, t.j. 9.316,08 Eur. Za rok 2004 mal navrhovateľ priemerný zárobok 597,42 Eur, teda rozdiel pôvodného zárobku 1.201,39 Eur s valorizáciou predstavoval 603,97 Eur za obdobie od 1.1.2004 do 30.11.2004 11 krát 603,97, t.j. 6.643,67 Eur. K tomu treba prirátať 19 dní mesiaca december 2004 pri rozdieli 603,97 Eur, t.j. 27,45 Eur denne krát 19 dní je 521,61 Eur. Rozdiel za rok 2004 je potom 7.165,78 Eur. Spolu rozdiel dosahovaného zárobku a mzdy dosahovanej u nového zamestnávateľa za sporné obdobie od 1.8.2002 do 19.12.2004 predstavuje čiastku 19.225,96 Eur vrátane valorizácie, k čomu je potrebné prirátať uznaný 6-mesačný nárok vo výške 6.676,26 Eur, spolu teda náhrada mzdy predstavuje čiastku 25.901,96 Eur, ktorú súd považoval za dôvodnú a vo zvyšku bolo potrebné návrh zamietnuť.

Súd mal za to, že náhradu mzdy je potrebné primerane znížiť a priznať rozdiel dosahovanej priemernej mzdy u pôvodného a nového zamestnávateľa, keď navrhovateľ nepreukázal potrebu kvalifikácie na pôvodnom pracovisku, pričom bol zamestnaný, dosahoval však nižší zárobok. Za daného stavu mal súd za to, že nad rámec obdobia 6 mesiacov prináleží navrhovateľovi náhrada mzdy vo výške rozdielu medzi týmito mzdami. Na druhej strane odporca neprodukoval žiadne dôkazy, ktorými by spochybnil nárok navrhovateľa v časti náhrady mzdy presahujúcej obdobie 6 mesiacov. V ďalšom súd poukázal na to, že rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, teda iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti, splatnosť tejto náhrady teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z ustanovení hmotného práva. Táto skutočnosť ale nemá vplyv na možnosť súdu náhradu mzdy primerane znížiť, alebo nepriznať v zmysle aplikovaného § 61 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Poukázal na to, že odporca uznal uplatnený nárok za obdobie 6 mesiacov v roku 2002 a teda nie za bezprostredné obdobie 6 mesiacov po neplatnom skončení pracovného pomeru, ale obdobie po 4 rokoch od takéhoto rozviazania, pričom nároky za obdobie nadväzujúce na neplatné rozviazanie štátnozamestnaneckého pomeru boli už právoplatne zamietnuté z dôvodu premlčania. Ak teda odporca uznal nárok za 6 mesiacov vrátane valorizácie, bolo by podľa názoru súdu priznanie plnej náhrady v rozpore s dobrými mravmi, najmä keď navrhovateľ nebol bez príjmu, bol zamestnaný a nepreukázal, že by vykonával prácu nižšej kvalifikácie, nepreukázal potrebu rekvifikácie, pričom funkcia prednostu nebola časovo neobmedzená. Z týchto dôvodov mal súd za to, že bolo potrebné náhradu mzdy v uvedenom smere znížiť o rozdiel dosahovaného zárobku.

S poukazom na ust. § 256 ods. 1 a 2 Zákonníka práce ako i Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., súd navrhovateľovi priznal i úrok z omeškania za obdobie od 10.1.2005 s tým, že ide o obvyklý najneskorší termín výplaty miezd, kedy bola splatná posledná splátka náhrady mzdy za mesiac december 2004. Sám navrhovateľ pritom vyčíslené úroky z omeškania jednoznačne nešpecifikoval, požadoval iba konkrétne vyčíslenú sumu bez bližšieho zdôvodnenia. Výšku úrokov z omeškania súd určil aktuálne ku dňu omeškania a to do splatnosti celej priznanej náhrady (nie za jednotlivé mesiace) s prihliadnutím na platnosť rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, kedy sa odporca dostal do omeškania.

Vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľa súd o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Keďže navrhovateľ bol oslobodený od platenia súdneho poplatku, súd na jeho zaplatenie v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Z.z. zaviazal odporcu vychádzajúc z výšky priznanej čiastky vo výške súdneho poplatku v čase rozhodovania.

Navrhovateľ v odvolaní podanom prostredníctvom svojej advokátky namietol preskúmaný rozsudok v časti úrokov z omeškania a nepriznania náhrady trov právneho zastúpenia z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., podľa § 205 ods. 2 písm. d) a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., pričom sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti výroku o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 25.901,96 Eur potvrdil, v časti výroku rozsudku o 6% úroku z omeškania od 10.1.2005 do zaplatenia náhrady trov konania, zmenil alebo zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolanie v časti príslušenstva pohľadávky navrhovateľ odôvodnil tým, že pre priznanie úrokov z omeškania nie je rozhodujúce právoplatné rozhodnutie súdu o neplatnosti skončenia pracovného

pomeru. S poukazom na ust. § 61 ods. 1, § 119 ods. 1, § 256 ods. 1 a 2 Zákonníka práce právo na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru môže vzniknúť najskôr odo dňa, keď zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby bol ďalej zamestnávaný. Pri náhrade mzdy ide nepochybne o uspokojenie peňažného nároku, ktorý zaniká splnením, pričom účastník je povinný nárok druhého účastníka uspokojiť včas a riadne. K omeškaniu dochádza, ak nárok nie je včas a riadne splnený. Z ust. § 119 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva, že náhrada mzdy je rovnako ako mzda splatná pozadu za mesačné obdobie v najbližšom výplatnom termíne. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy preto dochádza spravidla za ten ktorý mesiac a nie až právoplatnosťou rozsudku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru ako to nesprávne ustálil prvostupňový súd. V tento súvislosti poukázal na judikatúru NS SR sp. zn. 6Cdo 246/2010. Odvolateľ vyslovil tiež nesúhlas s tvrdením súdu, že vyčíslené úroky nešpecifikoval s tým, že do spisu založil viacero špecifikácií uplatneného nároku spolu s prílohami, kde boli v tabuľkovej forme podrobne rozpísané po mesiacoch úroky z omeškania. Posledná špecifikácia bola predložená 16.9.2014. Podľa názoru navrhovateľa bola súdom nesprávne určená aj výška ročných úrokov z omeškania 6%, nakoľko podľa webovej stránky NBS bol úrok z omeškania v rozhodnom období 8%. Navrhovateľ ale trvá na priznaní úrokov z omeškania od 1.3.2002.

Odvolanie proti nepriznaniu trov konania žiadnemu z účastníkov konania navrhovateľ odôvodnil s poukazom na § 142 ods. 2 O.s.p. tým, že súd mal o náhrade trov konania rozhodnúť podľa pomeru úspechu v spore, pričom navrhovateľ mal úspech v rozsahu 63,89% a neúspech v rozsahu 36,11%, vychádzajúc pritom z uplatnenej sumy 40.539,55 Eur.

K doručenému odvolaniu navrhovateľa predložil odporca písomné vyjadrenie, v ktorom argumentoval tým, že vzhľadom na to, že o náhrade mzdy sa rozhoduje ku dňu vyhlásenia rozsudku a jej splatnosť je viazaná na 3. deň po právoplatnosti rozsudku, omeškania odporcu neprichádza do úvahy a navrhovateľ nemá nárok na úroky z omeškania. K odvolaniu navrhovateľa proti náhrade trov konania uviedol, že výrok o nepriznaní náhrady trov konania je v súlade s ust. § 142 ods. 2 O.s.p., nakoľko navrhovateľ mal iba čiastočný úspech.

Proti preskúmanému rozsudku podal rovnako odvolanie i odporca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Argumentoval tým, že odporca bol v období od 1.8.2002 do 19.12.2004, za ktoré mu bol priznaný rozdiel medzi pôvodne dosahovaným zárobkom a mzdou dosahovanou u nového zamestnávateľa, štátnym zamestnancom MV SR. Podľa § 59 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe... účinného v období od 1.8.2002, štátny zamestnanec nesmie podnikáť alebo vykonávať inú zárobkovú činnosť, z čoho vyplýva, že zamestnanec nie je zo zákonných dôvodov schopný vykonávať prácu pridelenú podľa pracovnej zmluvy u pôvodného zamestnávateľa a preto mu neprináleží náhrada mzdy nad rámec 6 mesiacov. Keďže o náhrade mzdy sa rozhoduje ku dňu vyhlásenia rozsudku a jej splatnosť je viazaná na 3. deň po právoplatnosti rozsudku, omeškania odporcu neprichádza do úvahy a žalobca nemá nárok na úroky z omeškania. Súdom citované ust. § 256 ods. 2 Zákonníka práce sa vzťahuje na výplatné termíny dohodnuté v pracovnej zmluve, teda na opakované peňažné nároky. Odporca tiež namietal výrok, ktorým bol zaviazaný na zaplatenie súdneho poplatku, pričom s poukazom na § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. argumentoval tým, že odporca je zo zákona oslobodený od súdnych poplatkov.

Na výzvu odvolacieho súdu realizovanú uznesením č.k. 25Co/613/2014-499 zo dňa 7.4.2015 odporca spresnil - doplnil svoje odvolanie tak, že uznáva a považuje za odôvodnenú náhradu mzdy vo výške 6.676,26 Eur pozostávajúcu zo šiestich priemerných mesačných miezd navrhovateľa á 1.112,71 Eur. Vo zvyšku, t.j. 19.225,70 Eur odporca súdom priznanú náhradu mzdy neuznáva a navrhuje túto náhradu vôbec nepriznať, nakoľko navrhovateľ bol zamestnaný a jeho mzda u nového zamestnávateľa bola v roku 2002 o 25,71% vyššia ako priemerná mzda v národnom hospodárstve. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol priznať navrhovateľovi náhradu mzdy vo výške 6.676,26 Eur splatnú v najbližšom výplatnom termíne miezd zamestnancov odporcu po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietnuť.

Navrhovateľ k doručenému spresneniu odvolania predložil prostredníctvom svojej advokátky písomné vyjadrenie, v ktorom poukázal na to, že jemu uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým bol odporca vyzvaný na doplnenie odvolania, doručené nebolo. K dôvodu pre nepriznanie zvyšku náhrady mzdy presahujúcej 6 mesiacov, že navrhovateľ bol zamestnaný a jeho mzda bola vyššia ako priemerná mzda

v národnom hospodárstve, navrhovateľ uviedol, že jemu nie je zrejmy účel výzvy súdu na doplnenie odvolania zo strany odporcu, keď odporca uznal nárok do výšky šiestich mesačných plátov včítane valorizácie a preto nebolo potrebné ďalšie dokazovanie súdu. Ďalej zdôraznil, že dôvody, na základe ktorých odvolateľ rozhodnutie napáda, môže meniť, modifikovať a dopĺňať, avšak len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uplynutím tejto lehoty možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Odvolací súd je pritom rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný a tými dôvodmi, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote a súčasne ktorých existencia sa v konaní súčasne aj preukázala. Keďže doplnenie podania zo strany odporcu bolo podané až po uplynutí 15-dňovej odvolacej lehoty, navrhovateľ je toho názoru, že súd by na predmetné doplnenie nemal prihliadať.

K tejto námietke navrhovateľa odvolací súd dopĺňa, že uznesením č.k. 25Co/613/2014-499 zo dňa 7.4.2015 bol odporca vyzvaný na doplnenie odvolania tak, aby jednoznačne uviedol v akom rozsahu napáda predmetný rozsudok, keďže z podaného odvolania to nebolo jednoznačne zrejme. Následné doplnenie odvolania odporcom bolo preto doplnením chýbajúcich náležitostí a odstránením väd odvolania v zmysle § 209 a § 211 O.s.p. a nešlo o doplnenie nových odvolacích dôvodov, ktoré by boli predstreté po uplynutí odvolacej lehoty v dôsledku čoho by na ne samozrejme odvolací súd už nemohol prihliadať ako správne argumentoval navrhovateľ.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k doručenému odvolaniu odporcu predloženom prostredníctvom jeho advokátky, vyslovil nesúhlas s tvrdeniami odporcu v podanom odvolaní. Zdôraznil, že skutočnosť, že sa navrhovateľ zamestnal nemôže byť na jeho ujmu. Podľa § 50 Zákonníka práce zamestnanec môže dojednať aj niekoľko pracovných pomerov súčasne s rôznymi zamestnávateľmi v tom istom čase a aj zamestnávateľ môže dohodnúť niekoľko pracovných pomerov s tým istým zamestnancom. Podľa názoru navrhovateľa v danom prípade neprichádza do úvahy použitie § 59 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z.z., keďže je zrejme, že v danom prípade navrhovateľ počas štátnozamestnaneckého pomeru na MV SR nepodnikal, ani nevykonával inú zárobkovú činnosť, keďže zamestnávateľ mu žiadnu prácu neprideloval a ani on žiadnu prácu nevykonával. Navyše predmetom sporu je priznanie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a nie mzdy. Podľa § 118 ods. 2 Zákonníka práce za mzdu sa nepovažuje náhrada mzdy. Podľa § 44 citovaného zákona štátnemu zamestnancovi patrí funkčný plat v prípade neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru za čas od neplatného skončenia až do opätovného zaradenia do štátnej služby. So zákonom o štátnej službe predmetný spor vôbec nesúvisí. Odporca nesúhlasil ani s ďalším tvrdením navrhovateľa v jeho odvolaní ohľadne úrokov z omeškania, pretože sa stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu o priznaní úrokov z omeškania podľa § 256 ods. 2 Zákonníka práce, nesúhlasí podľa ním podaného odvolania iba s priznaním nároku na úroky z omeškania od 10.1.2005. Vzhľadom na to navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd odvolanie odporcu zamietol ako nedôvodné (?).

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej O.s.p.), po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenými osobami - účastníkmi konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že v ich odvolaní vo veci samej podľa obsahu použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď nebolo potrebné opakovať ani doplniť dokazovanie a k zmene rozsudku došlo iba v dôsledku čiastočne nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolanie tak navrhovateľa, ako i odporcu sú sčasti dôvodné a sčasti nedôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach spôsobom uvedeným nižšie čiastočne potvrdil, čiastočne zmenil a sčasti ho zrušil.

Z obsahu spisu vyplýva doterajší priebeh konania:

Navrhovateľ sa podanou žalobou zo dňa 10.3.2005 doručenu Okresnému súdu Trnava dňa 14.3.2005, po jej zmene domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu zaplatiť mu náhradu mzdy v sume 1.716.254,29 Sk za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004, úrok z omeškania v sume 1.566.252,47

Sk zo sumy 1.716.254,29 Sk za dobu od 12.12.2004 do 31.12.2008 a úrok z omeškania vo výške dvojnásobku základnej úrokovej sadzby určenej NBS k prvému dňu omeškania s plnením dlhu zo sumy 3.282.546,76 Sk za obdobie od 1.1.2009 až do zaplatenia, ako i náhradu trov konania. Návrh odôvodnil tým, že na základe právoplatných rozhodnutí súdov zamestnávateľ Krajský úrad v Trnave s ním neplatne rozviazal pracovný pomer výpoveďou a oprel ho o ust. § 79 Zákonníka práce.

Oporca pôvodne žiadal, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol, pričom namietal svoju pasívnu legitimitáciu. Z opatrnosti s poukazom na § 61 ods. 2 Zákonníka práce žiadal o nepriznanie náhrady mzdy v rozsahu nad 6 mesiacov s poukazom na to, že navrhovateľ poberal nemocenské dávky a neskôr sa zamestnal. Rovnako žiadal zamietnutie nároku na úroky z omeškania s tým, že o náhrade mzdy sa rozhoduje až ku dňu vyhlásenia rozsudku.

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 14.7.2003 č.k. 9C/203/99-170 v spojení so zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.9.2004, ktoré nadobudli právoplatnosť dňom 20.12.2004 bolo určené, že výpoveď daná navrhovateľovi Okresným úradom v Dunajskej Strede dňa 3.9.2008 podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce je neplatná.

V tomto konaní po prvýkrát Okresný súd Trnava rozhodol rozsudkom zo dňa 14.2.2006 č.k. 23C/37/2005-37, ktorým návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol z dôvodu jeho premlčania.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 25.10.2006 č.k. 11Co/112/2006-69, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 7.2.2007, rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej týkajúcej sa náhrady mzdy s príslušenstvom za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002 potvrdil. Vo zvyšnej časti vo veci samej a v časti trov konania napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd pritom uzavrel, že nepochybne boli premlčané nároky na náhradu mzdy navrhovateľa za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002, keď žaloba bola podaná 14.3.2005. Sporný bol pritom mesiac február 2002, keďže nebol známy výplatný termín a prvostupňový súd potrebné dokazovanie na túto otázku nevykonal a za celkom nesprávny považoval názor prvostupňového súdu o premlčaní nároku počnúc marcom 2002 a končiac 19. decembrom 2004, pretože za toto obdobie celkom jednoznačne tieto nároky premlčané neboli a bolo sa preto treba zaoberať opodstatnenosťou žaloby po vecne stránke. Odvolací súd pritom neprisvedčil námietke navrhovateľa podľa ktorej nároky na náhradu mzdy boli uplatnené už v konaní o neplatnosť výpovede, keďže také tvrdenie označil za v rozpore s obsahom predmetného spisu, keďže v danom konaní bola podľa záverov odvolacieho súdu nepochybne predmetom konania len požiadavka navrhovateľa na určenie neplatnosti výpovede.

Dovolanie navrhovateľa čo do potvrdzujúceho výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu bolo uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2008 sp. zn. 2Cdo 128/2007-111 odmietnuté.

Následne o zvyšku nároku o náhrade mzdy za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004 i s úrokmi z omeškania v celkovej výške 1.716.254,29 Sk, resp. 56.969,20 Eur rozhodol Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 26.2.2009 č.k. 23C/37/2005-172 tak, že návrh v celom rozsahu zamietol, pričom zamietajúce rozhodnutie odôvodnil jednak nedostatkom pasívnej legitimitácie odporcu ako i nedôvodnosťou uplatneného nároku.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 21.10.2009 č.k. 24Co/134/2009-212 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd sa pritom stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že žalovaný Obvodný úrad Trnava nebol v spore pasívne legitimovaným, keď s poukazom na zák. č. 515/2003 Z.z. pasívne legitimovaným v spore od 1.1.2004 bol Krajský úrad v Trnave. Odvolací súd sa tiež stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že v danom prípade boli splnené predpoklady v zmysle § 61 ods. 2 Zákonníka práce, kedy bolo potrebné, aby súd na žiadosť odporcu navrhovateľovi náhradu mzdy za dané obdobie nepriznal s tým, že toto obdobie presahuje 30 a viac mesiacov od vzniku nároku, pričom odporca bol už od 1.8.1999 riadne zamestnaný a nepreukázal, že by vykonával menej kvalifikovanú prácu alebo dosahoval nižší zárobok ako v pôvodnom zamestnaní.

Na dovolanie navrhovateľa boli oba predchádzajúce rozsudky tak Krajského súdu v Trnave zo dňa 21.10.2009 ako i Okresného súdu Trnava zo dňa 26.2.2009 zrušené a vec bola vrátená Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie. Najvyšší súd súdom nižších inštancií vytkol, že v konaní nepostupovali

v zmysle § 107 ods. 4 O.s.p. Ak mal prvostupňový súd za to, že zo strany navrhovateľa išlo o návrh na zmenu resp. zámenu účastníka, mal o tomto návrhu rozhodnúť a keď tak neurobil, bolo jeho povinnosťou pokračovať v konaní s právnym nástupcom pôvodného odporcu v zmysle § 107 ods. 4. Z odôvodnenia rozhodnutí pritom nebolo možné vyvodiť, prečo tak súdy nepostupovali.

V ďalšom priebehu konania Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením zo dňa 11.4.2012 č.k. 24Co/319/2011-286 zrušil predchádzajúce uznesenie Okresného súdu Trnava zo dňa 23.9.2011 č.k. 16C/124/2011, ktorým prvostupňový súd reagujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pripustil na strane odporcu zámenu účastníkov tak, že z konania vystupuje Obvodný úrad v Trnave a namiesto neho do konania vstupuje Obvodný úrad v Dunajskej Strede. Odvolací súd sa v odôvodnení predmetného uznesenia podrobne zaoberal pasívnou legitímáciou v danom spore a s poukazom na príslušné ustanovenia dospel k záveru, že pasívne legitímovaným v spore bol v danom čase Obvodný úrad Trnava a povinnosťou súdu prvého stupňa bolo v konaní týmto právnym nástupcom pôvodného odporcu v zmysle § 107 ods. 4 O.s.p. pokračovať. V odôvodnení preskúmaného rozsudku pritom prvostupňový súd jednoznačne neuzavrel, že žalobu zamietá z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie odporcu, pričom z ďalšieho odôvodnenia je zrejmé, že tak urobil z dôvodu naplnenia podmienok pre nepriznanie predmetnej náhrady mzdy s poukazom na § 61 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom v čase skončenia predmetného pracovného pomeru, a preto úvahy odvolateľa, že rozsudok okresného súdu je v tejto časti porušením princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, porušením zásady právnej istoty, ako i nezákonným, považuje za nepodstatné pre samotné rozhodnutie o merite veci.

Uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/58/2013-388 zo dňa 22.10.2013 bol predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 16C/124/2011-309 zo dňa 30.10.2012, ktorým bol návrh navrhovateľa na náhradu mzdy v celom rozsahu zamietnutý zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v podstate s tým odôvodnením, že došlo k odňatiu účastníkov možnosti konať pred súdom, keďže v odôvodnení chýbali relevantné skutočnosti preukazujúce akú prácu navrhovateľ v rozhodnom období vykonával, aký zárobok za rozhodné obdobie dosahoval, či i vzhľadom na tieto skutočnosti boli splnené zákonné podmienky pre úplné nepriznanie alebo zníženie navrhovateľom uplatňovanej náhrady mzdy z titulu neplatného rozviazania pracovného pomeru.

K neplatnému rozviazaniu pracovného pomeru výpoveďou navrhovateľa, jeho zamestnávateľom Okresným úradom v Dunajskej Strede došlo výpoveďou zo dňa 3.9.1998. V zmysle ust. § 251 ods. 1 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1.4.2002, ustanoveniami nového Zákonníka práce sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1.4.2002, ak nie je ďalej ustanovené inak, avšak nároky, ktoré vznikli a právne úkony urobené pred 1.4.2002 sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Na danú vec je preto potrebné aplikovať ustanovenia Zákonníka práce účinného v čase neplatného rozviazania predmetného pracovného pomeru č. 65/1965 Zb. v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len Zákonník práce).

Podľa § 61 ods. 1 tohto Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. účinného v čase neplatného skončenia pracovného pomeru (ďalej len ZP), ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe, a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 6 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za dlhší čas primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať; súd pri svojom rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol medzitým inde zamestnaný, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil.

Zákonodarca v ods. 2 cit. ust. dal možnosť súdu na žiadosť zamestnávateľa, v prípade, že požadovaná náhrada mzdy presahuje 6 mesiacov, túto náhradu buď primerane znížiť, prípadne aj náhradu vôbec nepriznať. Táto náhrada mzdy je dôsledkom nesplnenia povinnosti zamestnávateľa, ktorý je povinný prideliť zamestnancovi trvajúcemu na tom, aby ho zamestnával, prácu v súlade s pracovnou zmluvou. Priznanie tejto náhrady pritom závisí od možnosti a ochoty zamestnanca vykonávať prácu. Ak teda zamestnanec nie je schopný napríklad pri práceneschopnosti prácu vykonávať, v tejto dobe nemá nárok

na poskytnutie náhrady mzdy. Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, pretože mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú by bol zároveň schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľovi bola doručená neplatná výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 3.9.2008 toho istého dňa. Listom zo dňa 15.3.1999 navrhovateľ oznámil zamestnávateľovi Okresnému úradu v Dunajskej Strede, v nadväznosti na jeho list, že pracovný pomer na základe predmetnej výpovede končí dňa 19.3.1999, že trvá na ďalšom zamestnaní. Tento list Okresný úrad v Dunajskej Strede prevzal podľa potvrdenia na ňom v ten istý deň 15.3.1999. Týmto dňom 15.3.1999 preto potom v zmysle cit. § 61 ods. 1 Zákonníka práce vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu mzdy a to zásadne až do doby, keď by mu zamestnávateľ umožnil pokračovať v práci, alebo keď došlo k platnému skončeniu pracovného pomeru. Žalobou si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.8.1999 do 19.12.2004, teda za obdobie 63 mesiacov a 19 dní. O časti náhrady mzdy za obdobie od 1.8.1999 do 31.1.2002 už bolo právoplatnými rozhodnutiami súdov, ako bolo uvedené vyššie, rozhodnuté, že v tomto rozsahu je nárok navrhovateľa premlčaný. Predmetom tohto konania preto už bol iba nárok za obdobie od 1.2.2002 do 19.12.2004 uplatnený v súhrnnej sume 56.969,20 Eur s úrokom z omeškania.

V ostatnom návrhu pred vyhlásením preskúmaného rozsudku navrhovateľ po spresnení žaloby uplatňoval nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.3.2002 do 19.12.2004 vrátane valorizácie v sume 40.539,55 Eur, k tomu úrok z omeškania za čas od 11.4.2002 do 30.9.2014 v sume 78.981,27 Eur podľa špecifikácie v prílohách podania zo dňa 12.9.2014. Zástupca odporcu na pojednávaní dňa 16.9.2014 (i v odvolaní) uznal nárok navrhovateľa na náhradu mzdy vo výške 6.676,26 Eur a jeho valorizáciu (za 6 mesiacov po 1.112,71 Eur) a vo zvyšku žiadal návrh zamietnuť.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolacie argumenty predstreté účastníkmi, ktorými je odvolací súd viazaný, bolo posúdiť správnosť záverov súdu prvého stupňa o rozsahu náhrady mzdy priznanej navrhovateľovi a to včítane úroku z omeškania, jeho počiatku i výšky, pričom predmetom prieskumu bol tiež odvolaním napadnutý výrok o náhrade trov konania a o povinnosti odporcu zaplatiť súdny poplatok za návrh. Z obsahu odvolaní oboch účastníkov pritom vyplýva, že žiaden z nich nenapadol preskúmaný rozsudok v v priznanej istine 6.676,26 Eur ani v zamietajúcej časti, v tomto rozsahu preto rozsudok nadobudol právoplatnosť.

Predovšetkým bolo potrebné vyriešiť spornú otázku rozsahu priznanej náhrady mzdy, keď odporca v odvolaní namietal jej priznanie nad rozsah 6 mesiacov, pričom odvolací súd sa so závermi súdu prvého stupňa v tomto smere s poukazom na nižšie uvedené stotožnil.

Podľa vyššie citovaného ust. § 61 Zákonníka práce, v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru je zamestnávateľ povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru. Do rozhodného obdobia, v ktorom je uplatňovaná náhrada mzdy, teda do 19.12.2004, k žiadnej z týchto právnych skutočností nedošlo a preto platenie náhrady mzdy do 19.12.2004 je v zásade dôvodné. Ods. 2 tohto ustanovenia zakotvuje výnimku, ktorá umožňuje, aby súd na žiadosť zamestnávateľa, ktorá bola v danom prípade podaná (v rozsahu náhrady mzdy za čas dlhší ako 6 mesiacov) primerane znížil alebo náhradu mzdy aj vôbec nepriznal, pričom má prihliadnuť na to, či bol zamestnanec inde zamestnaný, akú prácu tam vykonával, aký zárobok dosiahol, prípadne z akého dôvodu sa do práce nezapojil. V danom prípade bolo nesporne preukázané, že navrhovateľ v rozhodnom období bol zamestnaný, avšak jeho priemerný príjem bol podstatne nižší ako v pôvodnom zamestnaní. Odporca pritom v konaní netvrdil, ani nepreukázal žiaden osobitný dôvod, pre ktorý by odporcovi náhrada mzdy za čas od 1.8.2002 priznaná byť nemala a súdy ako prvostupňový, tak ani odvolací, takúto skutočnosť v tom, čo vyšlo v konaní najavo, ani sami nezistili. Prvostupňový súd ale správne uzavrel, že skutočnosť, že navrhovateľ sa po neplatnom skončení predmetného pracovného pomeru riadne a trvale zamestnal v primeranej pozícii, kde dosahoval i primeraný príjem, bola dôvodom, pre ktoré by nebolo v danom prípade spravodlivé navrhovateľovi za obdobie niekoľkých rokov po neplatnom skončení predchádzajúceho pracovného pomeru priznať plnú náhradu mzdy a správne uzavrel, že primeraným daným okolnostiam prípadu a zodpovedajúcim spravodlivému vyriešeniu veci

bude priznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 6 mesiacov (v ktorom odporca uznal plnú náhradu mzdy pre navrhovateľa), náhradu mzdy primerane znížiť a navrhovateľovi priznať iba rozdiel medzi priemerným zárobkom u pôvodného a u nového zamestnávateľa. Samotná špecifikácia a výpočet rozdielu pôvodne dosahovaného zárobku a mzdy dosahovanej u nového zamestnávateľa za sporné obdobie od 1.8.1999 do 19.12.2004, ktorý prvostupňový súd vyčíslil vrátane valorizácie sumou 19.225,96 Eur, pritom nebola odvolacími dôvodmi ani jedného z účastníkov napadnutá a preto netvorila predmet prieskumu odvolacieho súdu.

K námietke odporcu v odvolaní v tejto súvislosti, že vo vzťahu k vyššie uvedenému je nerozhodné, že podľa § 59 ods. 1 zák. č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe, ktorý nadobudol účinnosť až po neplatnom skončení predmetného pracovného pomeru, štátny zamestnanec nesmie podnikáť, alebo vykonávať inú zárobkovú činnosť, z čoho vyvodil, že navrhovateľ nebol zo zákonných dôvodov schopný konať prácu pridelenú mu u pôvodného zamestnávateľa a preto mu neprináleží náhrada mzdy nad rámec 6 mesiacov, sa žiada dodať, že je pravdou, že podľa konštantnej judikatúry priznanie tejto náhrady závisí od možnosti a schopnosti zamestnanca vykonávať prácu a ak zamestnanec nie je schopný napríklad pre práceneschopnosť alebo ochotný vykonávať prácu, nemá nárok na náhradu mzdy, čo ale nie je daný prípad. V danej veci totiž pôvodný zamestnávateľ navrhovateľovi neumožnil pokračovať v práci a preto bol nútený sa inde zamestnať. Ak by platila téza, že v prípade, že zamestnanec je zamestnaný inde, nie je schopný vykonávať prácu u pôvodného zamestnávateľa, v dôsledku čoho mu nárok na náhradu mzdy nepatrí, nemalo by žiaden význam ustanovenie cit. § 61 ods. 2 za bodkočiarkou Zákonníka práce, z ktorého nesporne vyplýva, že zamestnanie zamestnanca inde nie je v zásade prekážkou pre priznanie tejto náhrady mzdy. Takýto výklad cit. ustanovenia preto neobstojí.

S poukazom na vyššie uvedené bolo potom potrebné rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní odporcu napadnutej časti istiny ako vecne správny s použitím § 219 O.s.p. potvrdiť.

Následne ďalšou čiastkovou otázkou, ktorú bolo potrebné v odvolacom konaní vyriešiť bola otázka nároku na úrok z omeškania z priznanej istiny. V preskúmanom rozsudku pritom súd priznal úrok z omeškania od 10.1.2005 s poukazom na to, že posledná náhrada mzdy za december 2004 bola splatná v tento deň, ktorý je obvyklým najneskorším termínom výplaty miezd, pričom súd priznal úroky od splatnosti celej priznanej náhrady nie za jednotlivé mesiace, s prihliadnutím na právoplatnosť rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, kedy sa odporca dostal do omeškania. Navrhovateľ napadol odvolaním túto časť rozhodnutia a trval na priznaní úrokov z omeškania od marca 2002 s tým, že nárok vznikol od jeho oznámenia navrhovateľa dňa 15.3.1999, že trvá na ďalšom zamestnaní. Pre premlčanie predchádzajúcej časti nároku a spochybnenia mesiaca február 2002 z opatrnosti si uplatnil úrok z omeškania od 1.3.2002, pričom požadoval úrok vo výške 8%. Naproti tomu odporca vo svojom odvolaní argumentoval tým, že o náhrade mzdy sa rozhoduje ku dňu vyhlásenia rozsudku a jej splatnosť je viazaná na tretí deň po právoplatnosti rozsudku. Omeškanie preto neprichádza do úvahy a navrhovateľ nemá vôbec nárok na úroky z omeškania.

Ako už bolo ustálené vyššie, z dôvodu neplatného rozviazania pracovného pomeru vznikol navrhovateľovi nárok na zaplatenie náhrady mzdy.

V zmysle § 119 ods. 1 ZP pojednávajúceho všeobecne o splatnosti mzdy a náhrady mzdy, mzda a náhrada mzdy je splatná dozadu za mesačné obdobie pokiaľ v podnikovej kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nebolo dohodnuté iné obdobie a to v najbližšom výplatnom termíne po uplynutí obdobia, za ktoré sa poskytuje.

Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z citovaných ustanovení hmotného práva. Ako to plynie z citovaného ustanovenia pre náhradu mzdy je stanovená mesačná splatnosť rovnako ako u mzdy. Súd teda termín náhrady mzdy neurčuje, keďže k tomu nejestvuje konkrétne hmotnoprávna úprava, súd ako štátny orgán so zreteľom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR môže konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Splatnosť náhrady mzdy stanovenej právnym predpisom si nemožno zamieňať s oprávnením súdu podmieneným žiadosťou zamestnávateľa požadovať zníženie, či nepriznanie náhrady mzdy. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, teda iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti, priznaním

náhrady mzdy sa nekonštituuje žiadny nový právna stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba procesne dodáva kvalita vykonateľného práva.

Vzhľadom na uvedené, nevyplatenie náhrady mzdy v zákonom stanovenej lehote splatnosti, má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy s poukazom na § 256 ods. 2 ZP. Pri omeškaní s náhradou mzdy z neplateného rozviazania (skončenia) pracovného pomeru platí preto výška úrokov z omeškania určená Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. v § 3 a § 4, ktorý je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (porovnaj rozsudky NS SR sp. zn. 1Cdo 116/2008 a sp. zn. 6Cdo 246/2010).

Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd postupoval nesprávne keď vec nesprávne právne posúdil, ak navrhovateľovi priznal úrok z omeškania iba za čas od 10.1.2005 po splatnosti celej požadovanej náhrady mzdy ako celku a nie po splatnosti jednotlivých mesačných náhrad mzdy a rovnako bol nesprávnym i názor odporcu v odvolaní, že o náhrade mzdy sa rozhoduje ku dňu vyhlásenia rozsudku a jej splatnosť je viazaná na tretí deň po právoplatnosti rozsudku. Bolo preto dôvodným, aby odvolací súd s použitím § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti úroku z omeškania zmenil tak, že úrok priznal odo dňa splatnosti každej jednotlivéj mesačnej náhrady mzdy, teda vždy od 10. dňa nasledujúceho mesiaca, ako obvyklého najneskoršieho termínu výplaty miezd, ako to priznal prvostupňový súd, pričom tento jeho záver ani jeden z účastníkov v odvolaní nenapadol, spôsobom uvedeným vo výroku. Vychádzal pritom z dvojnásobku diskontnej sadzby určenej NBS platnej vždy k prvému dňu omeškania s plnením každej mesačnej náhrady mzdy. Navrhovateľ si nesprávne uplatnil za celé obdobie úrok z omeškania v sadzbe 17,6 %, hoci dvojnásobok diskontnej sadzby NBS k prvému dňu omeškania v žiadnom z daných mesiacov túto výšku nedosahoval, bol nižší. Preto bolo dôvodným zamietnutie návrhu v časti presahujúcej odvolacím súdom priznaný úrok z omeškania, s použitím § 219 O.s.p. potvrdiť.

Odporca v odvolaní napadol tiež tú časť preskúmaného rozsudku, ktorou súd štvrtou výrokovou vetou uložil odporcovi zaplatiť na účet Okresného súdu Trnava súdny poplatok 1.554,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, s poukazom na § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch s tým, že navrhovateľ je od súdnych poplatkov oslobodený. Odvolateľ pritom argumentoval tým, že odporca je v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch oslobodený od súdnych poplatkov. Tejto námietke odporcu je potrebné dať za pravdu.

V zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v účinnom znení od súdnych poplatkov sú osobne oslobodení Slovenská republika, štátne rozpočtové organizácie, štátne účelové fondy, Slovenský pozemkový fond pri úkonoch a konaniach, ktoré vykonáva v mene Slovenskej republiky, Národný úrad práce a Sociálna poisťovňa. Je nesporným, že odporca - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je štátnou rozpočtovou organizáciou a preto v zmysle citovaného ustanovenia požíva osobné oslobodenie od súdnych poplatkov.

Súdom prvého stupňa aplikovaný § 2 ods. 2 citovaného zákona pritom umožňuje preniesť poplatkovú povinnosť, ak je navrhovateľ od poplatkov oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, na odporcu za splnenia zákonnej podmienky, že nie je tiež od poplatku oslobodený. Keďže táto zákonom stanovená podmienka pre uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok odporcovi, splnená nebola, nebol dôvod, aby súd k úhrade súdneho poplatku za návrh zaviazal odporcu. Navyiac v danom prípade bol odporca po porovnaní žalobou uplatneného a súdom priznaného plnenia dokonca o málo úspešnejší ako navrhovateľ a preto ani z tohto dôvodu by zaviazanie zaplatiť súdny poplatok odporcu v celom rozsahu neobstálo.

V dôsledku toho bolo potom potrebným rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti v štvrtej výrokovej vete, ktorou bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok, s použitím § 221 ods. 1 písm. i) O.s.p. (keďže sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali) zrušiť

Už len z dôvodu čiastočnej zmeny rozsudku odvolacím súdom bolo potrebným podľa § 224 ods. 2 O.s.p. rozhodnúť opätovne aj o trovách prvostupňového konania.

Navrhovateľ podal odvolanie tiež proti rozhodnutiu o náhrade trov prvostupňového konania. Odvolanie proti nepriznaniu náhrady trov žiadnemu z účastníkov odôvodnil s poukazom na § 142 ods. 2 O.s.p.

tým, že súd mal o náhrade trov konania rozhodnúť podľa pomeru úspechu v spore, pričom navrhovateľ mal úspech v rozsahu 63,89% a neúspech v rozsahu 36,11%, vychádzajúc pritom z uplatnenej istiny 40.539,55 Eur. Navrhovateľ sa ale žalobou domáhal zaplata istiny pôvodne 1.716.254,29 Sk t.j. 56.969,20 Eur, s úrokom z omeškania za obdobie od 1.2.2002. V priebehu konania (na č.l. 457 spisu) už uplatňoval menej - 40.539,55 Eur s úrokom z omeškania až od 1.3.2002. Vo zvyšku ale svoj návrh nevzal späť podľa § 96 O.s.p. (napriek zastúpeniu advokátom) konanie preto nebolo v tomto rozsahu čiastočne zastavené. Túto časť návrhu v rámci druhej výrokovej vety potom súd zamietol, pričom odvolanie voči tejto časti zamietnutia podané nebolo.

Podľa tohto rozsudku odvolacieho súdu, vychádzajúc z uplatnenej sumy 56.969,20 Eur s úrokom z omeškania a napokon priznanej sumy 25.901,96 Eur s úrokom z omeškania, navrhovateľ mal v celom konaní úspech v rozsahu 45,5% a odporca 54,5%, úspešnejší v konaní bol teda odporca, ktorého čistý pomerný úspech je 9%. Vzhľadom na uvedené odporcovi úspešnejšiemu v konaní vznikol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 9%. Odvolací súd mal za to, že pri tomto rozdiely úspešnosti by už nemalo byť vyslovené, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. S poukazom na vyššie uvedené nebolo možné akceptovať odvolacie námietky navrhovateľa proti tejto časti rozsudku.

Keďže ale úspešnejší odporca si nárok na náhradu trov konania návrhom podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil, odvolací súd o náhrade trov konania ako celku (prvostupňového i odvolacieho) rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.